

ללייאן ורת

מתאָשֵׁף יא ולאד, שעאן אַחֲרִית האָדָא לְ-פִתְאָב לשוחַש כבֵּיר. בְּ-עַנְדִּי אַסְבָּאָבִי: הָאָדָא-שְׁחָשׁ לְ-כֹבֵיר חַוְּ אַחֲרוֹ שְׂדִיק אַלְיָה בְּ-עוֹלָם, וַיְסַבֵּב תָּאַנְיָה אַנְיָה הָאָדָא-שְׁחָשׁ לְ-כֹבֵיר בַּיקְדָּר יְפָנָם כָּל אַשְׁי. חַתָּא כְּתָבָל-אַטְפָּאָל. וַיְפָמָן עַנְדִּי סְבָּב תָּאַלָּת: שְׁאַחֲבֵי לְ-כֹבֵיר סָאָפָּו בְּפְרָנְסָאָל-מְחַתְּלָה וּבְיעָנָגִי מַנְּגָעָא-גּוֹעַ וְלְ-בָרְד, וְלְאַזְמָן אַשְׁגָּעָנוּ וְאַנוֹאָסִיה. בְּ-לֹו כָּל הָאֵי אַל-אַסְבָּאָב מֵא בַּתְּפֵפִי, פָּאָנָא גַּאֲחָז וּמְסֻתְּעָד אַנְיָה אַחֲדֵי לְ-פִתְאָב לַנְּפָסָל-וּלְד, אַלְיָה כֹּבֵר וְשָׁאָר שְׁאַחֲבֵי. כָּל אַל-אַשְׁחָאָשׁ לְ-כֹבֵר כָּאָנוּ מַן קָבֵל וְלַאֲךְ זְעָר. בְּ-קָלָאל מְנָהָם בִּיתְצָבָרָה הָאָדָא-אַשְׁי. וַיְעַשֵּׂן חַיְכָא אַנְיָה בְּאַשְׁלָח אַחֲדָאָאָי:

לְשְׁאַחֲבֵי לִיאָן וָרָת

בְּ-נוֹקַת אַלְיָה בָּאָן פִּיהֶ וְלַאֲךְ זְעָר

لليئون ورت

متآسف يا ولاد، عشان أهديت هدا الكتاب لشخص كبير.
بس عندي أسبابي: هدا الشخص الكبير هو أحسن صديق إلى
بالعالم، وسبب تاني إنه هدا الشخص الكبير بيقدر يفهم
كل إشي. حتى كتب الأطفال. وكمان عندي سبب ثالث:
صاحبِي الكبير ساكن بفرنسا المحتلة وبيعاني من الجوع
والبرد، ولازم أشجعه وأواسيه. بس لو كل هاي الأسباب
ما بتكفي، فأنا جاهز ومستعد إني أهدي الكتاب لنفس الولد،
إلي كبير وصار صاحبي. كل الأشخاص الكبار كانوا من
قبل ولاد صغار. بس قلال منهم بيذكروا هدا الإشي.
وعشان هييك أنا بصلح إهدائي:

لصاحبِي ليئون ورت

بالوقت إلى كان فيه ولد صغير

א-גֶּזֶּא אַל-אַוֵּל

מְרֹה, לְמֹא כָּאן עַמְּרִי סְתִּסְנִין, שְׁפַת שְׂוָרָה בַּתְּגִנְגָּן, פִּיכְתָּבָב אֲלִי בִּיחָכִי עַנוּ אַל-אַדְעָאָל. כָּאן אֲסִמוֹ "קָשָׁשׁ מַקְיַחַה". וְשְׂוָרָה כָּאןְתָּה עַבְאָרָה עַנוּ מִתְּחִית בָּנוּא עַמְּ-תְּבָלָעָ שֵׁי מִינָּנוּ. וְהָנוּ בַּתְּלָאָקוּ נְסָתָה עַגְּ-אַ-שְׂוָרָה.

בְּגַפֵּס לְ-כְתָבָב כָּאן מִכְתּוֹב אֲנּוּ חַיְאָנָא אַל-בָּנוּא בַּתְּבָלָעָ פְּרִיסְתָּהָא כְּלָהָ מָן יְעִיר-מָא תְּמַדְעָהָא, וּבְעַדְהָא בַּתְּקֻזְרָ-שָׁתְּמַרְבָּ מְמַלְהָא וּבְתִּנְאָם לְמֹהָת סְתִּאָשָׁהָר לְחַדְ-מָא תְּהַדְמָהָא.

פִּי הַדִּיקְלָ-אֲנִיאָם פְּכַרְתּוּפְטִיר בְּמַעַלְמָרָאת אַל-אַדְעָאָל, וּנְגַחַת בְּמַסְעָדָה אַלְנוֹן הָשֵׁב אַרְסָם אַנְלָ רְסָמָה אֲלִי, וְהָנָרְסָמָת "אֶ"

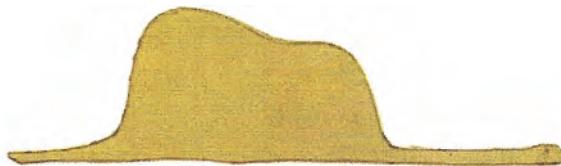
الجزء الأول

مرة، لما كان عمري ست سنين، شفت صورة بتحنن، في كتاب إلي بيحكي عن الأدغال. كان اسمه "قصص حقيقة". والصورة كانت عبارة عن حية بوا عم تبلغ شي حيوان. وهون بتلقو نسخة عن الصورة.

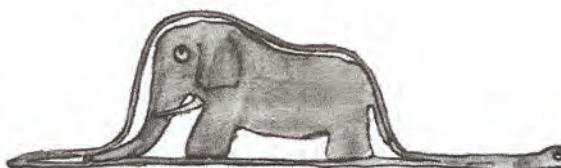
بنفس الكتاب كان مكتوب إنه حيايا الboa بتبلغ فريستها كلها من غير ما تضغها، وبعدها بتقدرش تتحرك من محلها وبتنام ملدة ست أشهر لحد ما تهضمها.

في هديك الأيام فكرت كتير بمعامرات الأدغال، وبنجحت بمساعدة ألوان خشب أرسم أول رسمة إلي، وهي رسمة "أ"

אֵלִי שְׁבֵלָהָא הַיְפָה מִקְרִיבָן :

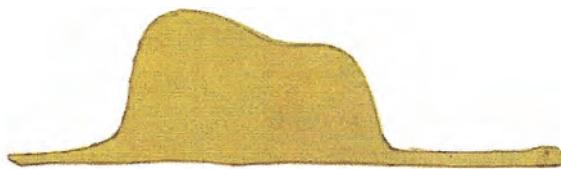

ובעדיין פריגית אֲבֹדָאעַי לְכַבָּאַר וִסְאַלְתָּהָם אָזָא רְסֻמְתִּי בְּתִפְנִים. חֵמֶד רְדוֹי עַלְיַי וְקָאַלִּי: "מַן וַיְנִתָּא-עָאַס לְאַזְמַת תְּחִאָף מַן טְקִיכָּה?" בְּשָׁאַל-מִקְיִיכָּה אָנֹנוּ הָאִי מָא כְּאַנְתָּ-שׁ רְסֻמְתִּטְקִיכָּה, אַנְגָּמָא שְׁכַל מִתְּאַל-בָּנוֹא וְהַעַמְּגַהְתָּם פִּיל. מַנְשָׁאוּ הַיְפָה רְסֻמְתִּי קָלָב מִתְּאַל-בָּנוֹא, עַשְׂאוּ יְכוֹן אַל-אָשִׁי מִפְהָוִים כְּמָאוֹן לְכַבָּאַר. לְאָנֹנוּ הַיְפָה לְכַבָּאַר, דָּאיְמָן לְאַזְמַנְפְּשָׁר-לָהָם כָּל אָשִׁי. וְרְסֻמְתִּי "בָּ" כְּאַנְתָּ הַיְפָה:

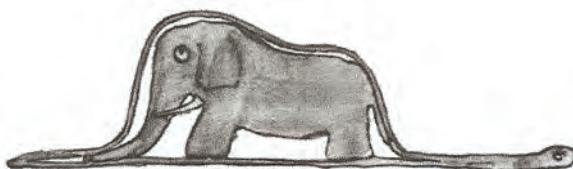

לְכַבָּאַר נְשָׁחָוִני אַבְּטַל אַרְסָם חַיְאַיָּא אַל-בָּנוֹא מַן גַּוְאַ אָוּ מַן בָּרָא וּבְדַל הַיְפָה אַנְתָּבָה לְדָרוֹס אַגְּעָרָפִיא, אַתְּאָרִית, לְחַסְאָב וְלְקָנוּאָעַד. וּבְל-פְּעָל לְמַא כָּאָן עַמְּרִי סְתַּסְתִּין אַבְּעָדָת עַן מְסֻתְקָבָל בְּאַחַר פִּי פְּנַא-רְסָם, לְאָנֹנוּ רְסֻמְתִּי אַל-אָוְלָא וְ-תְּאַנְּיהָ מָא אַעֲלָבָוּ-שׁ לְכַבָּאַר. הַדּוֹל לְכַבָּאַר וְלֹא מְרָה בִּיפְהָמוֹ אָשִׁי לְחַאַלְהָם וְשַׁעַב עַלְאַל-זְעָאַר יְפָסְרוּ-לָהָם דָּאיְמָן דָּאיְמָן.

إلي شكلها هيك تقربيا:

وبعدين فرجيت إبداعي للكبار وسائلتهم إذا رسّتي بتخوفهم. هم ردوا علي وقالوا: "من وينتا الناس لازم تخاف من طقية؟" بس الحقيقة إنه هاي ما كانتش رسّمة طقية، إنما شكل حية البوا وهي عم تحضم فيل. منشان هيك رسّمت قلب حية البوا، عشان يكون الإيشي مفهوم كمان للكبار. لأنّه هيك الكبار، دايما لازم نفسّر لهم كل إشي. ورسّتي "ب" كانت هيك:

الكبار نصّحوني أبطل أرسم حيّا البوا من جوا أو من برا وبدل هيك أنتبه لدروس الجغرافيا، التاريخ، الحساب والقواعد. وبالفعل لما كان عمري ست سنين أبعدت عن مستقبل باهر في فن الرسم، لأنّه رسّتي الأولى والثانية ما أتعجبوش الكبار. هدول الكبار ولا مرة يفهموا إيشي لحالم وصعب على الصغار يفسّروا لهم دايما دايما.